

KAPITOLA ŠTVRTÁ, v ktorej Satchel a Dylan sedia v kaviarni s nevtieravou živou hudbou a rozprávajú sa o tom, čo im povedal Satchelin strýko. Dylan jej prezradí, že druhý nezávislák Finn k nej očividne niečo cíti. Satchel nepochopí, že Dylan jej takýmto spôsobom zároveň hovorí o vlastných citoch. Posolkyňa nesmrteľných neskôr zaskočí nezávisláka Kerouaca prekvapivou ponukou.

Dobre, počúvajte, musím sa vám s niečím zdôveriť. Radšej by som to nerobil, ale je to nevyhnutné. O mne ani o ľuďoch, ktorých milujem, to nič nevyzradím, jasné? Je to len život. A už sme sa s tým vyrovnali.

Ale musíte to vedieť.

Takže.

Pred štyrmi rokmi, keď som mal trinásť a Mel štrnásť, dostala moja sestra infarkt. Vyvolala ho srdcová arytmia a tú zasa spôsobil fakt, že sa Mel vyhladovala na smrť.

V sanitke na ceste do nemocnice zomrela. Pochopiteľne, že ju znova oživil, ale vec sa má tak, že na tri či štyri minúty sme o ňu prišli. Tvrdí, že si na nič nespomína: nijaké svetlá, tunely, anjeli ani zosnulí príbuzní či labradory s dopichanými ňufákmi, ktoré by ju odprevadili na druhú stranu. Ale čo je ešte čudnejšie, nepamätá si ani pravý opak. Žiadna ničota, prázdnota či zabudnutie. Meline spomienky sa končia pred infarktom a pokračujú až v nemocnici.

Raz som sa jej opýtal: „Nechcela by si sa na to rozpamätať?“

Pozrela na mňa, akoby som jej navrhol vraždu káčatka. „Ani náhodou.“

Ako na tom vtedy bola naša rodina? Mama sedela v senáte vo Washingtone a kandidovala na viceguvernérku. Predpokladám, že vaše vedomosti alebo záujem o celoštátnu a miestnu politiku sú rovnako mizivé ako u väčšiny ľudí, ale stačí vám vedieť, že mama to považovala za úplne obyčajnú a zároveň ohromne veľkú vec. Plánovala to najmenej tri roky, *podstatne* dlhšie ako ostatní kandidáti, a pred primárkami, v ktorých by sa ukázalo, či ju strana podporí, nás veľmi často fotografovali.

Neboli sme vari dokonalí a rozkošní? Neboli Mitchellovci presne to, čo štát potrebuje? Len sa pozrite na naše zdravé a nevinne priemerné úsmevy. Na naše účesy, ktoré svedčia o prosperite príslušníkov strednej triedy, ale nie sú

(oveľa) lepšie od vašich. Moderný politický manžel, super opora a možno tak trochu aj tajná zbraň v zákulisí. Dve staršie deti so zdvorilým správaním a dobrými známkami a prekrásna malá Meredith, predčasne vyspelá a vtipná ako červenovlasá hrdinka z disneyovky. Nebola by viceguvernérka Alice Mitchellová rovnakým dielom vašou priateľkou, ale aj skromnou štátnou úradníčkou, pripravenou nastúpiť na miesto guvernéra, keby náhodou zomrel?

Problém bol v tom, že o mame iba málokto počul, na kampaň chýbali peniaze a podľa prieskumov pre primárky sa pohybovala na stabilnom, ale vzdialenom štvrtom mieste.

Nebola to mama, kto Mel povedal, že na niektorých fotkách v médiách vyzerá „trochu tučná“, ale kampaňový poradca, ktorý sa ukázal raz za mesiac, bradáč a náruživý fajčiar Malcolm. Lenže Malcolm to povedal a mama ho nevyhodila.

Bolo to dosť, aby Mel prestala jesť? Možno. Lenže ani predtým sme neboli práve vzorom duševného zdravia. V prvom rade sme nemali ani zďaleka toľko peňazí, ako to navonok vyzeralo, lebo otec splácal tisíce dolárov zo sprenevery v predajni automobilov patriacej strýkovi Rickovi, kde kedysi pracoval ako vedúci predaja. Otec ukradol strýkovi rovno pred nosom peniaze kvôli kúpe domu, v ktorom doteraz bývame. Mali ho zatknúť. Ešte stále by sedel vo väzení.

Lenže Rick je mamin brat a stalo sa to ešte na začiatku jej politickej kariéry, keď sa pokúšala vyšplhať zo snemovne reprezentantov do senátu. Škandál by ju pochoval, preto sa s otcom nielenže nerozviedla, ale navyše presvedčila Ricka, aby si to nechal pre seba a – tomu neuveríte – naďalej otca zamestnával. Teraz už, pravdaže, nemá prístup k účtom, ale stále predáva autá, až kým nesplatí všetky peniaze aj s úrokmi. Čo mu pravdepodobne potrvá až do dôchodku. Ako som povedal, strýko Rick nás už tak často nenavštevuje.

V tých časoch nám teda ustavične hrozilo, že do hodiny o všetko prídeme – o peniaze, kariéru, o dom aj o otca –, a predsa sme sa tvárili ako dokonale fungujúca rodina sľubnej političky. Otec každý deň pil (doteraz s tým neprestal). Mama sa vrhla na politiku a Mikey Mitchell – váš skromný rozprávač – žil v takom napätí, že sa prvý raz začal zamotávať do slučiek nutkavého správania. Znova a znova (a znova a znova) som prepočítaval obsah svojej šiestackej skrinky s umeleckými potrebami. Naša úbohá sučka Martha (pred smrťou po stretnutí s dikobrazom) sa išla zblázniť z toho, ako som s ňou donekonečna kráčať po tej istej ceste, lebo zakaždým som to urobil „nesprávne“, hoci som nikdy nevedel vysvetliť, čo je vlastne „správne“. Poslali ma na psychiatriu k doktorke Lutherovej a ona mi predpísala lieky. A to všetko ešte predtým,

ako sa mama rozhodla zvýšiť stávkú a kandidovať na významnejšiu pozíciu.

Chcem tým povedať, že pôda na pestovanie šialenstva bola dostatočne úrodná. A sestre sa ušla mimoriadne nechutná diagnóza.

Taká, čo ju zabila.

A zabila aj maminu kampaň. Malcolm sa to pred novinármi usiloval zo všetkých síl zatajiť (bolo to napokon na začiatku upírskych románikov a vzhľadom na veľký počet „záhadných“ úmrtí medzi nezávislácckymi deckami bolo o čom písať), ale aj to málo, čo sa dostalo von, stačilo na to, aby sa mama stiahla a sústredila sa na podporu dcéry počas „krízy, ktorá môže postihnúť každú rodinu“.

Dali sme sa na rodinnú terapiu, jej cieľom bolo, aby sme Mel namiesto poskytovania príčin pre jej ťažkosti boli oporou. Istý čas to fungovalo. Mama zostavila postupný stravovací plán, ktorý sestra napokon prijala. Ja s Meredith sme dostali pokyny, ako hovoriť o jedle a o Melinom stave bez odsudzovania, čo sme veľmi ochotne urobili. Možnosť, že ju stratíme, nás tak vydesila, že keby to pomohlo, spálili by sme všetko svoje oblečenie vo vatre. Otec pil o čosi menej.

A Melin stav sa zlepšil. Trochu pribrala, nie veľmi, ale dosť na to, aby opäť vyzdravela. Trvalo to vyše roka, preto sme obaja štvrtáci, hoci už mala zmaturovať, ale Mel to

vydržala, a keď sa vrátila do školy, nikto sa jej veľmi neposmieval. Vtedy, keď sme už chodili do toho istého ročníka, sa z nej a Henny stali dobré kamarátky. Mama sa medzitým vrátila do senátu. Primárky na viceguvernéra vyhral niekto iný a následne ho vo voľbách na hlavu porazil úradujúci zástupca, takže mama to začala s tvrdým a vzdialeným pohľadom nazývať „šťastie v nešťastí“. Ja som sa rozlúčil s doktorkou Lutherovou a prestal som užívať lieky proti úzkosti. Všetko sa takmer vrátilo do starých koľají.

A tu je podľa mňa kameň úrazu. S Melinou chorobou sa rodičia ešte dokázali vyrovnáť, ale zlepšenie jej stavu úplne nezvládli. Asi osemsto hodín som strávil na internete úzkostlivým vyhľadávaním informácií a snažil som sa mame a otcovi vysvetliť, že takmer deväťdesiat percent anorektikov sa uzdraví, ale s postupom času sa čoraz viac zdalo, že k zdravej dcére pociťujú odpor, nepáči sa im, že tam len tak sedí, keď oni sa pre ňu toľkého vzdali, a že už nepotrebuje, aby sa pre ňu obetovali, ak to *vôbec* niekedy potrebovala. (Pravdaže áno. Mohli sme o ňu prísť. Mohol som stratiť svoju sestru. Čo by bolo potom?)

Mama začala vyťahovať neurčité narážky na „zmeškane príležitosti“ a prestala sa zúčastňovať na rodinnej terapii, pretože v Olympii – hlavnom meste štátu Washington – má vraj dôležitú prácu. Kontrolu nad diétou odovzdala Mel celé štyri mesiace predtým, ako odporúčal plán. Ses-

tra ma poprosila, aby som jej s tým pomohol, a odvtedy na ňu každý deň dozerám.

Otca zasa vidíme iba zriedka. Buď je v práci, alebo doma v pracovni, zvyčajne z neho razí alkohol a často spí. Ale, úprimne povedané, na alkoholika s ním máme veľmi málo starostí. Väčšinou chodí poslušne do práce, nikdy sa nespráva násilnícky alebo hrozivo a šoférovanie necháva zväčša na mamu. Myslím, že ho chráni pred problémami, najmä tým, ako zreteľne mu naznačuje, čo by spravila, keby sa do niečoho *namočil*.

A tak sa dostávame späť do súčasnosti. Ja sa starám o to, aby sestra jedla, ona mi pomáha s tikmi a slučkami, spolu dávame pozor na Meredith a podľa možnosti sa nepletieme rodičom do cesty.

Lenže toto nie je príbeh, ktorý vám chcem vyrozprávať. To všetko je minulosť. Obdobie v živote človeka, keď nad ním prevládnu príbehy iných ľudí a on s tým nič nenarobí – zostáva mu iba pevne sa držať a dúfať, že na konci sa vynorí živý a znova sa chopí vlastného príbehu. A to sme aj urobili. Ja, Mel a Meredith sme sa pohli ďalej a teraz prežívame svoje vlastné príbehy.

Alebo nie?

„Bude to dvadsiateho štvrtého,“ Meredith na nás pozerá, akoby nás chcela silou svojej mysle zapáliť. Nevylu-

čujem to. „Odo dnes presne o tri týždne. Nechcete si to radšej zapísať?“

„Už si nám to povedala osemstokrát,“ zívne Mel a oprie sa o pohovku. „Mám to poznačené v telefóne aj v kalendári v mojej izbe, každých päť minút to beží v telke a niečo mi hovorí, že keď sa ten deň priblíži, asi nám to ešte pripomenieš.“

„Je to týždeň pred vašou maturitnou slávnosťou, takže sa nebudú prekryvať a zároveň budete mať dosť času, aby ste sa na chvíľu prestali...“

Schmatnem Meredith za prsty, na ktorých odratúva svoje argumenty. „Nezáleží na tom, či budeme mať voľno, ale koncert sa vypredá asi za dve sekundy.“

Meredith otvorí počítač a číta: „Ako poďakovanie miestnym fanúšikom za túto mimoriadnu šou sa *Ohnivé blesky* rozhodli poskytnúť vstupenky na predaj pre všetkých fanúšikov,“ pozrie na nás a pokračuje: „od osem do dvanásť rokov, s poštovým smerovacím číslom začínajúcim sa na 98.“ Zatvorí laptop. „Stačí sa zaregistrovať medzi prvými.“

„Budem hádať,“ poviem.

„Koniec a hotovo,“ Meredith použije otcovu frázu. „Členov fanklubu pustia prvých.“

„Teraz ju už len musíš presvedčiť, aby ťa pustila,“ pripomenie jej Mel.